

La bicicleta: un perill públic?

Sr. Director:

Utilitzo la bicicleta com a mitjà de transport des de fa molt temps, concretament més de 5 anys. Començo a estar tip d'aquesta situació. Si em desplaço de casa al treball i del treball a casa, un fet tan simple si considerem que la distància no és superior al quilòmetre i mig, noto que m'he de transformar perquè l'entorn que m'envolta ho fa necessari. En aquest trajecte tan rutinari em sento un "Mario Bros" urbà, ja que he d'anar esquivant obstacles i superant pantalles.

No cal anar gaire lluny; ahir, dia 3 de març, només sortir de casa, una branca arrossegada pel vent m'esperava a la vorera, tota ramificada en temibles punxes, idònies per desinflar les meves rodes.

Amb la mateixa direcció començo a esquivar excrements. Ara un, ara un altre. Això no pot ser! Si els hagués contactat superarien la cinquantena, segur!

Com que no circulo per la carretera vaig a una velocitat moderada per tal de no causar molèsties als vianants. Deixant espai vora els portals per si algú sortís de cop, esquivant la gent amb prudència, vigilant algun xiquet inquiet...

Un cop surto de la feina, em preparo per superar una nou nivell. Decideixo circular al costat dels altres vehicles.

Un taxi se'm creua sense mirar i, frenant en sec, no m'estampo contra una fanal de miracle. Li aixeco la mà queixant-me i quasi li he de demanar perdó. Quins fums i quin poc coneixement!

Avançant, em sento tan fràgil com un vidre enmig d'una guerra. Els motoristes encara em respecten una mica, però els cotxes se'm tiren a sobre sense miraments. Un abaixa la finestra i tira una bossa de plàstic per la finestra, que va a parar als radis de la bicicleta. Això em desestabilitza i caic al terra. El cotxe no gosa ni parar i segueix recte.

Cinc minuts més tard, un vehicle s'atura en doble fila, obre la porta i just en aquell moment he de frenar per no endur-me la senyora que baixava. Decideixo abandonar la carretera i incorporar-me de nou a la vorera.

Trenta segons després, m'aturo en un semàfor. Un cop es posa verd segueixo recte, però, abans de sortir del pas de zebra, un policia urbà em fa baixar de la bicicleta. Em diu que he de circular per la carretera com tots els vehicles i que si vull passar per la vorera ho he de fer a peu. Cansat de tot, li dic que em deixi estar, i em posa una multa per faltar-li al respecte.

On arribarem? Si els ciclistes som tan problemàtics, perquè no faciliten més carrils bici? Perquè els urbans no multen a aquesta gent que condueix sense ulls? I l'estat dels carrers, els del Govern saben on i com vivim? Estem cansats de la gent que no ens respecta i que a més comenta que els infractors som nosaltres.

Demanem remeis per aquesta situació com més aviat millor.

Bicicleta.